

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa "G. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko T. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lipca 2014 r. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego. Obie te przesłanki zostały odniesione do pytania o możliwość skorzystania przez wierzyciela z wykonania zastępczego na podstawie art. 479 k.c. przed upływem dodatkowego terminu do wykonania zobowiązania wyznaczonego przez niego wcześniej na podstawie art. 491 § 1 k.c.

Na wstępie należy zauważyć, że uzasadniając w ten sposób wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jego autor formułuje dwa sprzeczne twierdzenia. Nie jest możliwe, by ta sama kwestia mogła stanowić źródło zagadnienia o problemowym i niejasnym charakterze, zarazem zaś, by była ona oczywista w stopniu ewidentnym - w taki bowiem sposób rozumieć należy, jak szczegółowo mowa niżej, każdą ze wskazanych przez niego przesłanek. Niezależnie od tej logicznej sprzeczności, wskazane przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej nie występują także w sprawie osobno.

Po pierwsze, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Na tle okoliczności sprawy kwestia ta posiada jednak zbyt kazuistyczny charakter, by mogła stanowić podstawę istotnego zagadnienia prawnego w tym rozumieniu. Kontekst prawny i faktyczny, w którym wierzyciel korzysta z możliwości wykonania zastępczego na podstawie art. 479 k.c., oraz jego znaczenie na tle terminu z art. 491 § 1 k.c. wymagają zawsze ustalenia na gruncie konkretnej sprawy. Sformułowanie na tym tle bardziej ogólnych i uniwersalnych wniosków, które odpowiadałyby istotnemu zagadnieniu prawnemu w opisanym wyżej rozumieniu, nie jest możliwe.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

l.n